

nets Beboere — om jeg husker ret — stillede sig ganske indifferente. — — Men lad det nu være! Siden vi nu engang er kommen til at tale sammen, vil jeg sige alt med det samme. Det bliver maaske baade første og sidste Gang vi mødes under fire Øjne. Jeg kaldte mig før for Deres Ven. Det var ikke — som De maaske kunde tro — bare en Talemaade. Siden De første Gang optraadte som politisk Taler — det var, ikke sandt, ved et kristeligt Studentermøde — har jeg fulgt Dem med Interesse, ja — jeg kan gerne sige det — med et stort Haab for Deres Fremtid. En ledende Politiker ser sig jo altid om blandt Ungdommen efter det Kuld af Arvtagere, der engang skal føre Udviklingen videre, og der var i Deres Ord noget, der vakte Minder hos mig om min egen politiske Jomfrutale. Den blev forresten ogsaa holdt i en Studenterforsamling, hvad De maaske veed. At De saa gik hen og blev Præst, var mig unægtelig en Skuffelse. For ornatklædte Politikere har jeg siden Monrads Dage haft en næsten overtroisk Rædsel. Men jeg har ogsaa tænkt mig, at De en Dag vilde lægge Præstekjolen for helt at kunne vie Dem til Arbejdet for den sociale Forsorg som Politiker. I den Egenskab har De jo tilmed, kan man sige, en medfødt Ret til straks at komme frem i første Linje. Og nu vil De maaske forstaa, at jeg har villet gøre et Forsøg paa at for-